

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2007. gada 6. martā*

Lieta C-292/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Finanzgericht Köln* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 24. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 9. jūlijā, tiesvedībā

Wienand Meilicke,

Heidi Christa Weyde,

Marina Stöffler

pret

Finanzamt Bonn-Innenstadt.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermans [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], R. Šintgens [*R. Schintgen*] un J. Klučka [*J. Klučka*], tiesneši H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], U. Lehmušs [*U. Lohmus*] un E. Levits (referents),

ģenerālvokāti A. Ticano [*A. Tizzano*], vēlāk K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],

sekretāri B. Fileps [*B. Fülöp*] un K. Štranca-Stavičeka [*K. Sztranc-Sławiczek*],
administratori,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 8. septembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— V. Meilikes [*W. Meilicke*], H. K. Veides [*H. C. Weyde*] un M. Štefleres [*M. Stöffler*] vārdā — V. Meilike un R. Portnere [*R. Portner*], *Rechtsanwälte*,

- Vācijas valdības vārdā — K. Kvasovskis [*C. Quassowski*], A. Timane [*A. Tiemann*] un R. Štocs [*R. Stotz*], pārstāvji, kuriem palīdz K. T. Štops [*K.-T. Stopp*], *Rechtsanwalt*,

- Apvienotās Karalistes valdības vārdā — T. Vards [*T. Ward*], *barrister*,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — K. Gross [*K. Gross*] un R. Liāls [*R. Lyal*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta A. Ticano secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 10. novembrī,

ņemot vērā 2006. gada 7. aprīļa rīkojumu atsākt mutvārdu procesu un tiesas sēdi 2006. gada 30. maijā,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- V. Meilikes, H. K. Veides un M. Štefleres vārdā — V. Meilike un D. E. Rabaks [*D. E. Rabback*], *Rechtsanwälte*,

- Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*], R. Štocs un V. Rītmeijers [*V. Rietmeyer*], pārstāvji,

- Čehijas valdības vārdā — T. Bočeks [*T. Boček*], pārstāvis,

- Dānijas valdības vārdā — J. Molde [*J. Molde*], pārstāvis,

- Grieķijas valdības vārdā — K. Georgiadis [*K. Georgiadi*], pārstāvis,

- Spānijas valdības vārdā — H. M. Rodrigess Karkamo [*J. M. Rodríguez Cárcamo*], pārstāvis,

- Francijas valdības vārdā — Ž. K. Grasijsa [*J.-C. Gracia*], pārstāvis,

- Ungārijas valdības vārdā — R. Šomšiča [*R. Somssich*] un A. Millere [*A. Müller*], pārstāves,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz EKL 56. un 58. panta interpretāciju.

- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp 1997. gada 3. maijā mirušā H. Meilikes [*H. Meilicke*] mantiniekiem V. Meiliki, H. K. Veidi, M. Štefleri un *Finanzamt Bonn-Innenstadt* [Bonnas-Innenšates Finanšu pārvalde] (turpmāk tekstā — "*Finanzamt*") par nodokļu uzlikšanu dividendēm, ko mirušajai personai 1995.–1997. gadā izmaksāja Dānijā un Nīderlandē reģistrētas sabiedrības.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesības

- 3 EK līguma trešās daļas par Kopienas politiku III sadaļas "Personu, pakalpojumu un kapitāla brīva aprīte" 4. nodaļas "Kapitāls un maksājumi" 56. panta 1. punkts paredz:

“Ievērojot šajā nodaļā izklāstītos noteikumus, ir aizliegti visi kapitāla aprites ierobežojumi dalībvalstu, kā arī dalībvalstu un trešo valstu starpā.”

4 EKL 58. panta 1. punkts paredz:

“Šā Līguma 56. pants neskar dalībvalstu tiesības

a) piemērot atšķirīgas attiecīgas nodokļu tiesību normas dažādiem nodokļu maksātājiem, kuru stāvoklis ir atšķirīgs viņu dzīvesvietas vai kapitāla ieguldījuma vietas dēļ;

[..]”

5 EKL 58. panta 3. punkts nosaka:

“Šā panta 1. un 2. punktā minētie pasākumi un procedūras nerada iespēju patvaļīgi diskriminēt vai slēpti ierobežot kapitāla brīvu apriti un maksājumus, kā to nosaka 56. pants.”

No 1995. līdz 1997. gadam piemērojamās Vācijas tiesības

- 6 Atbilstoši Vācijas 1990. gada 7. septembra Likuma par ienākuma nodokli (*Einkommensteuergesetz*) (*BGBI.* 1990 I, 1898. lpp.), kas ir grozīts ar 1993. gada 13. septembra likumu (*BGBI.* 1993 I, 1569. lpp., turpmāk tekstā — “*EStG*”), 1., 2. un 20. pantam personu, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir Vācijā un kuras tādējādi ir arī Vācijas iekšzemes nodokļu maksātāji, saņemtās dividendes Vācijā tiek apliktas ar nodokli kā ienākumi no kapitālieguldījumiem.

- 7 Atbilstoši 1991. gada 11. marta Likuma par uzņēmumu ienākuma nodokli (*Körperschaftsteuergesetz*) (*BGBI.* 1991 I, 638. lpp.), kas ir grozīts ar 1993. gada 13. septembra likumu (*BGBI.* 1993 I, 1569. lpp.), 27. panta 1. punktam kapitālsabiedrību, kas ir Vācijas iekšzemes uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, izmaksātās dividendes tiek apliktas ar šo nodokli 30 % apmērā. Tas izpaužas kā peļņas, kas atbilst 70 % no ienākumiem pirms nodokļa samaksas, izmaksāšana un nodokļa atlaides 30/70 jeb 3/7 apmērā no saņemtajām dividendēm piešķiršana.

- 8 Saskaņā ar *EStG* 36. panta 2. punkta 3. apakšpunktu šī nodokļa atlaide tiek piemērota tikai dividendēm, kas saņemtas no kapitālsabiedrībām, kuras ir Vācijas iekšzemes uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Līdz ar to ienākuma nodokļa maksātājiem, kas ir Vācijas iekšzemes nodokļu maksātāji, ir tiesības uz minēto nodokļa atlaidi, ja tie saņem dividendes no Vācijā reģistrētām sabiedrībām, bet ne tad, ja tie saņem dividendes no citās valstīs reģistrētām sabiedrībām.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 9 Nelaiķim H. Meilikem, kura pastāvīgā dzīvesvieta bija Vācijā, piederēja Nīderlandē un Dānijā reģistrētu sabiedrību akcijas. No 1995. līdz 1997. gadam viņš šajā sakarā saņēma dividendes DEM 39 631,32, jeb EUR 20 263,17 kopsummā.
- 10 2000. gada 30. oktobra vēstulē prasītāji pamata prāvā lūdza *Finanzamt* piešķirt nodokļa atlaidi 3/7 no šīm dividendēm apmērā, kas būtu atskaitāma no H. Meilikes maksājamā ienākuma nodokļa.
- 11 *Finanzamt* noraidīja šo lūgumu, jo tikai tāds uzņēmumu ienākuma nodoklis, kurš uzlikts sabiedrībām, kas ir Vācijas iekšzemes uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, var tikt atskaitīts no iedzīvotāju ienākuma nodokļa.
- 12 Prasītāji pamata lietā pārsūdzēja šo lēmumu *Finanzgericht Köln* [Kēlnes Finanšu tiesa].

- 13 Šajos apstākļos *Finanzgericht Köln* nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai EKL 56. panta 1. punktam un EKL 58. panta 1. punkta a) apakšpunktam un 3. punktam atbilst [*EStG*] 36. panta 2. punkta 3. apakšpunkts, saskaņā ar kuru tikai tāds uzņēmumu ienākuma nodoklis, kuru maksā sabiedrība vai apvienība, kas ir iekšzemes nodokļu maksātāja, tiek atskaitīts no maksājamā iedzīvotāju ienākuma nodokļa 3/7 no ienākumiem apmērā *EStG* 20. panta 1. punkta 1. vai 2. apakšpunkta izpratnē?”

Par prejudiciālo jautājumu

Par lietas būtību

- 14 Kā jau ir norādījuši prasītāji pamata prāvā, *Finanzgericht Köln* iesniedza savu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, pirms tika pasludināts 2004. gada 7. septembra spriedums lietā *C-319/02 Manninen* (Krājums, I-7477. lpp.).
- 15 Šī sprieduma 54. punktā Tiesa nosprieda, ka, aprēķinot nodokļa atlaidi, kuru piešķir akcionāram, kas ir Somijas iekšzemes nodokļu maksātājs un kas saņem dividendes no Zviedrijā reģistrētas sabiedrības, ir jāņem vērā nodoklis, kuru faktiski samaksājusi

sabiedrība, kas reģistrēta šajā citā dalībvalstī, kā tas izriet no vispārējiem noteikumiem, kas piemērojami apliekamā objekta aprēķinam, kā arī no uzņēmumu ienākuma nodokļa likmes šajā pēdējā dalībvalstī.

- 16 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka attiecīgajos gados uzņēmumu ienākuma nodokļa likme Dānijā bija 34 % un Nīderlandē 35 %. Tiesā iesniegtajos apsvērumos prasītāji pamata prāvā apgalvoja, ka Vācijas nodokļu administrācijai iesniegtais lūgums būtu jāsaprot kā nodokļa atlaides pieprasījums nevis kā 3/7 no ienākumiem *EStG* 20. panta 1. punkta 1. vai 2. apakšpunkta izpratnē, bet gan kā 34/66 no minētajiem ienākumiem par Dānijas izcelsmes dividendēm un kā 35/65 no ienākumiem par Nīderlandes izcelsmes dividendēm.
- 17 No savas puses Vācijas valdība, apgalvojot, ka iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen* nav piemērojams pamata prāvā, precizē, ka pilnīgas samaksātā nodokļa atskaitīšanas sistēmas, kas Vācijas likumdošanā paredzēta attiecībā uz iekšzemes izcelsmes dividenžu izmaksu, ietvaros 3/7 no minētajā likumdošanā paredzētajām dividendēm nav nemainīga apmēra atskaitījums, bet gan tas ir saistīts ar uzņēmumu ienākuma nodokļa 30 % likmes lielumu dividenžu izmaksas gadījumā. Tādējādi ārvalsts izcelsmes dividenžu izmaksāšanas gadījumā nevar piešķirt nodokļa atlaidi 3/7 no dividendēm apmērā, kas nav saistīta ar sadalāmajiem ienākumiem piemērojamā uzņēmumu ienākuma nodokļa likmi atbilstoši dalībvalsts, kuras teritorijā ir reģistrēta dividenžu izmaksātāja sabiedrība, likumdošanai attiecībā uz uzņēmumu ienākuma nodokli.
- 18 Pastāvot šādiem apstākļiem, ir jāuzskata, ka iesniedzējtiesa ar savu prejudiciālo jautājumu pēc būtības vēlas uzzināt, vai EKL 56. un 58. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie iestājas pret tādu nodokļu tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru, saņemot

kapitālsabiedrības izmaksātās dividendes, akcionāram, kas ir dalībvalsts iekšzemes nodokļu maksātājs, ir tiesības uz nodokļa atlaidi, kuras apmērs ir aprēķināts, vadoties no sadalāmajiem ienākumiem piemērojamā uzņēmumu ienākuma nodokļa likmes, ja sabiedrība, kas izmaksā dividendes, ir reģistrēta tajā pašā dalībvalstī, bet šādu tiesību nav, ja minētā sabiedrība ir reģistrēta citā dalībvalstī.

19 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai gan tiešie nodokļi ir dalībvalstu kompetencē, dalībvalstīm šī kompetence tomēr ir jāisteno, ievērojot Kopienu tiesības (1999. gada 29. aprīļa spriedums lietā *C-311/97 Royal Bank of Scotland, Recueil*, I-2651. lpp., 19. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen*, 19. punkts).

20 Tāds nodokļu tiesiskais regulējums kā pamata prāvā esošais ir uzskatāms par ierobežojumu EKL 56. panta izpratnē.

21 Ir jākonstatē, ka nodokļa atlaides, kas ir paredzēta pamata prāvā esošajā Vācijas tiesiskajā regulējumā, tāpat kā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Manninen* aprakstītajā Somijas tiesiskajā regulējumā paredzētās nodokļa atlaides mērķis ir izvairīties no dubultas nodokļu uzlikšanas sabiedrības peļņai, ko tā sadala akcionāriem, ieskaitot nodokli, kas sabiedrībai, kura izmaksā dividendes, jāmaksā kā uzņēmumu ienākuma nodoklis, nodokli, kas akcionāram jāmaksā kā nodoklis par

ienākumiem no kapitālieguldījumiem. No šādas sistēmas izriet, ka gala rezultātā dividendes attiecībā uz akcionāru ir apliekamas ar nodokli tikai tādā apmērā, kādā tās jau nav bijušas apliktas ar nodokli kā sabiedrības sadalāmā peļņa (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Manninen*, 20. punkts).

22 Tā kā nodokļa atlaide ir piemērojama vienīgi attiecībā uz dividendēm, ko izmaksā Vācijā reģistrētas sabiedrības, ar minēto regulējumu nelabvēlīgākā stāvokli tiek nostādītas personas, kas ir Vācijas iekšzemes nodokļu maksātājas un kas saņem tādu sabiedrību dividendes, kuras ir reģistrētas citās dalībvalstīs. Šīm personām tiek uzlikts nodoklis, neatskaitot no nodokļa par ienākumiem no kapitālieguldījumiem uzņēmumu ienākuma nodokli, ko šādas sabiedrības ir samaksājušas savās atrašanās vietas valstīs (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Manninen*, 20. punkts).

23 No tā izriet, ka attiecīgais nodokļu tiesiskais regulējums var atturēt personas, kas ir Vācijas iekšzemes nodokļu maksātājas, ieguldīt kapitālu sabiedrībās, kas ir reģistrētas citās dalībvalstīs.

24 Savukārt šim regulējumam ir arī ierobežojoša iedarbība attiecībā uz sabiedrībām, kas reģistrētas citās dalībvalstīs, jo tas rada tām šķēršļus kapitāla piesaistei Vācijā. Tā kā nodokļu kontekstā attieksme pret dividendēm, kurām nav Vācijas izcelsmes, ir nelabvēlīgāka par attieksmi pret dividendēm, kuras izmaksā Vācijā reģistrētas sabiedrības, tad to sabiedrību, kas reģistrētas citās dalībvalstīs, akcijas Vācijā dzīvojošiem investoriem ir mazāk pievilcīgas par to sabiedrību akcijām, kas ir reģistrētas šajā dalībvalstī (skat. 2000. gada 6. jūnija spriedumu lietā *C-35/98 Verkooijen, Recueil*, I-4071. lpp., 35. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā

Manninen, 23. punkts, un 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā C-446/04 *Test Claimants in the FII Group Litigation*, Krājums, I-11753. lpp., 64. punkts).

- 25 Pamatojoties uz 1992. gada 28. janvāra spriedumiem lietās C-204/90 *Bachmann* (*Recueil*, I-249. lpp.) un C-300/90 Komisija/Belģija (*Recueil*, I-305. lpp.), Vācijas valdība apgalvo, ka attiecīgo pamata prāvas tiesisko regulējumu pamato nepieciešamība nodrošināt valsts nodokļu režīma konsekveni.
- 26 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, no vienas puses, lai uz šādu pamatojumu balstīts arguments būtu atbalstāms, ir jāpierāda, ka pastāv tieša saikne starp attiecīgo fiskālo priekšrocību un šīs priekšrocības kompensāciju ar noteiktu nodokļu maksājumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen*, 42. punkts).
- 27 No otras puses, arguments, kura pamatā ir nepieciešamība saglabāt nodokļa režīma konsekveni, ir jāizskata, ņemot vērā attiecīgā nodokļu tiesiskā regulējuma mērķi (iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen*, 43. punkts).
- 28 Pat ja šī Vācijas nodokļu tiesiskā regulējuma pamatā ir saikne starp fiskālo priekšrocību un kompensējošu nodokļu maksājumu, paredzot, ka akcionāram, kas ir Vācijas iekšzemes nodokļu maksātājs, piešķirtā nodokļa atlaide tiek aprēķināta, vadoties no uzņēmumu ienākuma nodokļa, kas šajā dalībvalstī reģistrētai sabiedrībai

ir jāmaksā par sadalīto peļņu, tomēr šāds tiesiskais regulējums nešķiet nepieciešams, lai saglabātu Vācijas nodokļu režīma konsekveni (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Manninen*, 45. punkts).

- 29 Vācijas tiesiskā regulējuma mērķis ir novērst dubultu nodokļu uzlikšanu sabiedrības peļņai, ko tā izmaksā dividendžu veidā. Ņemot vērā šo mērķi, minētā nodokļu režīma konsekvence tiek nodrošināta tiktāl, ciktāl tiek saglabāta saistība starp akcionāram piešķirto fiskālo priekšrocību un nodokli, kas maksājams kā uzņēmumu ienākuma nodoklis. Līdz ar to tādā gadījumā kā tas, par kuru ir pamata lieta, piešķirot akcionāram, kas ir Vācijas iekšzemes nodokļu maksātājs un kam pieder citā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības akcijas, nodokļa atlaidi, ko aprēķina, vadoties no nodokļa, kas attiecīgajai sabiedrībai jāmaksā kā uzņēmumu ienākuma nodoklis šajā pēdējā dalībvalstī, netiktu apdraudēta Vācijas nodokļu režīma konsekvence un tas būtu kapitāla aprites brīvību mazāk ierobežojošs pasākums nekā tas, ko paredz Vācijas nodokļu tiesiskais regulējums (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Manninen*, 46. punkts).

- 30 Protams, uz citā dalībvalstī maksājama uzņēmumu ienākuma nodokļa pamata piešķirot nodokļa atlaidi, Vācijas Federatīvajai Republikai samazinātos ienākumi saistībā ar dividendēm, ko izmaksājušas citās dalībvalstīs reģistrētas sabiedrības. Tomēr no pastāvīgās judikatūras izriet, ka nodokļu ienākumu samazināšanās nav uzskatāma par primāru vispārējo interešu iemeslu, uz kuru varētu atsaukties, lai pamatotu pasākumu, kas principā ir pretējs kādai pamatbrīvībai (iepriekš minētais spriedums lietā *Verkooijen*, 59. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen*, 49. punkts).

- 31 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka EKL 56. un 58. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie iestājas pret tādu nodokļu tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru, saņemot kapitālsabiedrības izmaksātās dividendes, akcionāram, kas ir dalībvalsts iekšzemes nodokļu maksātājs, ir tiesības uz nodokļa atlaidi, kuras apmērs ir aprēķināts, vadoties no sadalāmajiem ienākumiem piemērojamā uzņēmumu ienākuma nodokļa likmes, ja sabiedrība, kas izmaksā dividendes, ir reģistrēta tajā pašā dalībvalstī, bet šādu tiesību nav, ja minētā sabiedrība ir reģistrēta citā dalībvalstī.

Par šī sprieduma iedarbību laikā

- 32 Savos apsvērumos Vācijas valdība izvirzīja iespēju, ka Tiesa, ja tā uzskatītu, ka šajā lietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums neatbilst EKL 56. un EKL 58. pantam, varētu ierobežot šī sprieduma iedarbību laikā.
- 33 Lai pamatotu savu prasību, šī valdība, pirmkārt, pievērsa Tiesas uzmanību smagajām finansiālajām sekām, ko izraisītu spriedums, kurš konstatētu šādu neatbilstību. Otrkārt, tā norādīja, ka pirms iepriekš minētā sprieduma lietā *Verkooijen* pasludināšanas Vācijas Federatīvā Republika varēja uzskatīt, ka apstrīdētais tiesiskais regulējums atbilst Kopienas tiesībām.

- 34 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, Tiesas sniegtā Kopienas tiesību normu interpretācija EKL 234. pantā noteiktās kompetences ietvaros izskaidro un precizē šī noteikuma jēgu un apjomu, kādā tas ir jāsaprot un jāpiemēro vai kādā tas būtu bijis jāsaprot un jāpiemēro no tā spēkā stāšanās brīža. No tā izriet, ka šo noteikumu, šādi interpretētu, var piemērot un tiesām tas ir jāpiemēro tiesiskajām attiecībām, kas radās un tika nodibinātas pirms lūguma sniegt interpretāciju, ja citos aspektos nosacījumi par strīda iesniegšanu kompetentajās tiesās attiecībā uz šī noteikuma piemērošanu ir izpildīti (skat. it īpaši Tiesas 2002. gada 3. oktobra spriedumu lietā C-347/00 *Barreira Pérez, Recueil*, I-8191. lpp., 44. punkts, un 2005. gada 17. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-453/02 un C-462/02 *Linneweber un Akritidis*, Krājums, I-1131. lpp., 41. punkts).
- 35 Tikai izņēmuma gadījumos, piemērojot vispārējo tiesiskās drošības principu, kas ir raksturīgs Kopienas tiesību sistēmai, Tiesa var nolemt ierobežot ikvienas personas iespējas atsaukties uz interpretēto noteikumu, lai apšaubītu labticīgi izveidotas tiesiskās attiecības (skat. it īpaši Tiesas 2000. gada 23. maija spriedumu lietā C-104/98 *Buchner u.c., Recueil*, I-3625. lpp., 39. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Linneweber un Akritidis*, 42. punkts).
- 36 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai Tiesas judikatūrai šāds ierobežojums ir pieļaujams tikai tajā pašā spriedumā, kurā ir lemts par pieprasīto interpretāciju (1988. gada 2. februāra spriedums lietā 309/85 *Barra, Recueil*, 355. lpp., 13. punkts; 1988. gada 2. februāra spriedums lietā 24/86 *Blaizot, Recueil*, 379. lpp., 28. punkts; 1992. gada 16. jūlija spriedums lietā C-163/90 *Legros u.c., Recueil*, I-4625. lpp., 30. punkts; 1995. gada 15. decembra spriedums lietā C-415/93 *Bosman u.c., Recueil*, I-4921. lpp., 142. punkts, un 2000. gada spriedums lietā C-437/97 *EKW un Wein & Co., Recueil*, I-1157. lpp., 57. punkts).

- 37 Patiešām, ir nepieciešams viens brīdis, lai noteiktu pieprasītās interpretācijas, ko kādai Kopienu tiesību normai sniedz Tiesa, iedarbību laikā. Šajā sakarā princips, ka ierobežojums ir pieļaujams tikai spriedumā, kurā ir lemts par pieprasīto interpretāciju, nodrošina šo tiesību vienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm un citām personām un īsteno no tiesiskās drošības principa izrietošās prasības.
- 38 Interpretācija, kas ir pieprasīta šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, attiecas uz nodokļu režīmu, kas valstij ir jāpiemēro citā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības izmaksātām dividendēm tādas valsts tiesību sistēmas ietvaros, kuras mērķis ir novērst vai samazināt dividendžu dubulto ekonomisko aplikšanu ar nodokļiem. Šajā sakarā no iepriekš minētā sprieduma lietā *Verkooijen* 62. punkta izriet, ka Kopienu tiesībām neatbilst dalībvalsts tiesību norma, kas piešķir atbrīvojumu no ienākuma nodokļa par dividendēm, kuras ir izmaksātas akcionāriem — fiziskām personām, ja šādas dividendes ir izmaksājušas sabiedrības, kuru juridiskā adrese atrodas minētajā dalībvalstī.
- 39 Tomēr ir jākonstatē, ka Tiesa nav ierobežojusi minētā sprieduma iedarbību laikā.
- 40 Turklāt iepriekš minētajā spriedumā lietā *Verkooijen* norādītos principus, kas šādi precizēja no kapitāla brīvas aprites principa izrietošās prasības attiecībā uz dividendēm, ko personas — rezidenti saņem no sabiedrībām nerezidentēm, apstiprināja 2004. gada 15. jūlija spriedums lietā *C-315/02 Lenz* (Krājums, I-7063. lpp.) un iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen* (skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Test Claimants in the FII Group Litigation*, 215. punkts).

41 Tādējādi šī sprieduma iedarbība laikā nav jāierobežo.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, izņemot minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumus, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

EKL 56. un 58. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie iestājas pret tādu nodokļu tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru, saņemot kapitālsabiedrības izmaksātās dividendes, akcionāram, kas ir dalībvalsts iekšzemes nodokļu maksātājs, ir tiesības uz nodokļa atlaidi, kuras apmērs ir aprēķināts, vadoties no sadalāmajiem ienākumiem piemērojamā uzņēmumu ienākuma nodokļa likmes, ja sabiedrība, kas izmaksā dividendes, ir reģistrēta tajā pašā dalībvalstī, bet šādu tiesību nav, ja minētā sabiedrība ir reģistrēta citā dalībvalstī.

[Paraksti]